

FIGU Studiengruppe Sverige
Fria Intresseföreningen för Gräns- och andevetenskaper
och Ufologistudier

Meditation över döden är viktigt

av **«Billy» Eduard Albert Meier**

© FIGU 2012

Vissa rättigheter reserverade.
Detta verk är, om inget annat
anges licensierat under

www.figu.org/licenses/by-nc-nd/2.5/ch/

Den icke-kommersiella användningen är därför uttryckligen tillåtet utan ytterligare tillstånd från författaren.

Publicerat i Wassermannzeit-Verlag:
FIGU, «Freie Interessengemeinschaft», Semjase-Silver-Star-Center, Hinterschmidrüti 1225, CH-8495 Schmidrüti ZH

Meditation över döden är viktigt

Mediterar över döden respektive öva dödsmeditation är av enorm betydelse å ena sidan för att förstå det och acceptera den när den oundvikligen närmar sig och kräver sin rätt, å andra sidan är meditation om döden också viktigt när det gäller vad som kommer efter döden, genom reinkarnation av andeformen i ett nytt medvetande med en ny personlighet i ett nytt aktuellt liv. För detta nya liv är den meditativa övningen om döden i det förra livet viktigt eftersom impulser av erfarenhet och kunskap kring vad man lärt sig lagras i lagringsbanken av det totala medvetandeblocket och blir sedan som en essens i det undermedvetna hos det nya medvetandeblocket och den nya personligheten. Men det är egentligen bara essensen av de erfarna, upplevda och impulsmässigt lagrad kunskap, så även i avseende av döden, men i det nya livet har denna essens förmågan att göra sig anad i medvetandet. På detta sätt stöter det nya medvetandet åter på den kunskap som vunnits i tidigare liv om innebörden och förståelsen av döden, i sin nya personlighet, där å ena sidan en drift av vidareutveckling sker i detta avseende, och å andra sidan gör allt mycket lättare att hantera. Därigenom bildas i människan en sorts upprymdhet av värdet av frid, glädje, lycka och harmoni, eftersom en befriande av rädsla och skygghet för döden breder ut sig. Förutom rädsla och fruktan för döden hindras praktiserandet av att tänka på döden ofta av tendensen att tro att livet varar länge och att det alltid finns tillräckligt med tid att tänka på när högre åldern har kommit. Men detta är fundamentalt fel, för när man tänkte på detta sätt, då uppstår automatiskt och naturligtvis en inveckling av världsliga saker, som människan oundvikligen tillvänder, när han genom materiell förblindelse gör sig främmande för sin medvetenhetsmässiga utveckling. På detta sätt faller han i materialismen på ett eller annat sätt, hopar högar av ägodelar och rikedom, och glömmer att han måste utveckla sitt medvetande och ansamla kunskap och visdom för att vara tillgiven kärlek, frid, frihet och harmoni. En person som bara lever materiellt och låter sin utveckling av medvetandet vissna, finner heller inte vägen till att sträva efter den sanna välgången i sitt liv, ej heller kan han vara bekymrad över sin död. Och om så är fallet kan därför inga förberedelser vidtas för att vara rustad för alla eventualiteter i livet och för döden samt att förstå och acceptera allt.

Men när man mediterar över döden, liksom naturligtvis även över livet, då resulterar det att alla saker i tillvaron i avseende av pengar, rikedom och makt, besittningar och ägodelar samt status, yrke, framtoning och berömmelse, etc. inte leder till en besatthet och girighet, utan till anspråkslöshet och till alla dygder. Således betyder meditera över döden därmed att också rättmätighet gent emot livets krav är förbunden, eftersom både faktorerna liv och död, är oskiljaktigt förbundna med varandra. Genom bearbetandet och förståelsen av dessa saker utvecklas också en stor energi, från vilken en långtgående kraft framträder, genom vilken livet kan formos och behärskas, och som skapar kärlek, frid, frihet, harmoni och glädje liksom lycka i människan, vilket också överförs till utsidan. Och inte nog med det, eftersom allt skapat lagras impulsmässigt i lagringsbanken av det andliga medvetandeblocket på "andra-sidan". Ur detta uppstår ett nytt medvetande i dödens liv med en ny personlighet, där essens i det lagrade blir insatt respektive programmerat i det nya undermedvetna för att bli verksamt i den nya födelsen tillsammans med reinkarnation av andeformen i den nya människan. Det är viktigt och till stor hjälp för varje människa att veta att varje bra meditation om döden när det kommer till förståelse och acceptans ger stora fördelar, men att inte befatta sig med det, ger tvärtom stora nackdelar. Varje bra meditation över döden inspirerar och leder till upplysande och erkännande tankar som främjar förståelse och acceptans i förhållande till det och skapar inre frid och ro, var genom all rädsla och skygghet försvinner för det oundvikliga lämnandet av livet och dess tanke- och känslvärld. Att ockupera sig meditativt med döden är att intensivt ta itu med den medvetet och känslomässigt, att analysera den, att förstå dess värde som en faktor för ett nytt liv med ett nytt medvetande och en ny personlighet. Varje bra meditation om döden öppnar sinnen för människan när det gäller att bli medveten om den relevanta effektiva sanningen, som också klart och entydigt visar att förr eller senare måste varje människa lämna den materiella världen. Det är också tydligt och medvetet förståeligt genom en meditation i detta avseende att människan redan måste ta itu med döden och dess nödvändighet i det nuvarande livet och redan i detta avseende måste bry sig om i vilken utsträckning kunskap, visdom, kärlek, frid, frihet och harmoni samt dygder, etc., bör utveckla medvetandet med sin nya personlighet i nästa liv. Om människan blir medveten om detta genom sin dödsmeditation samt genom lärande och förståelse, då hjälper det honom i det nuvarande livet att mer medvetenhet vända sig till det hela meditativt, mentalt och känslomässigt. Men meditation och tanke- och känslöaktiviteter i detta avseende är också mycket effektiva i den meningen att behoven av medvetandet expanderar och kräver mer kunskap och visdom, även i förhållande till det andliga området och de skapelse-naturliga lagarna och buden. Följaktligen utvidgas allt och fortsätter ständigt vidare. Naturligtvis finns det vissa problem och svårigheter i alla ansträngningar på alla sätt som människan tar på sig, men dessa måste logiskt övervinnas hela tiden. Men meditation om döden kan också vara till stor hjälp i detta avseende, särskilt när svåra saker måste övervinnas som framträder av vissa omständigheter. Och detta faktum av hjälpsamheten av dödsmeditation fungerar också som en uppmuntran och impuls för att säkerställa att denna form av meditation i slutändan leder till en tydlig förståelse och acceptans av den oundvikliga förändringen från liv till dödsliv och från detta åter till ett nytt nuvarande liv i ett nytt medvetande med en ny personlighet. I alla faser av den nuvarande existensen är medvetenheten om döden av stor betydelse för människan, eftersom det blir tydligt och begripligt för honom hur värdefullt livet i sig är och i allmänhet, och skyddar därför det efter bästa kunnande och förmåga. Och som ett resultat sker ingen ansträngning att i onödan medvetet hänge sig åt någon onödig livsfarlig aktivitet, såsom galna Extremsporter av alla slag, som bara bedrivs för en adrenalinkick och där ett dödsfall när som helst kan uppstå på grund av en oförutsägbar olycka.

Att uppnå medvetenhet om döden genom en meditation om döden är därför av stor betydelse för människan och även oundgänglig som vägledning av ett korrekt liv enligt de skapelse-naturliga lagarna och buden. Människor som hänger sig åt att lära sig Andenläran, «läran som sanningen, läran om anden, läran om livet», bryr sig inte bara om livets angelägenheter, utan också om döden och även om vad som kommer ske efter dödslivet i ett nytt materiellt aktuellt liv-med ett nytt medvetande och dess nya personlighet. Om man tänker över detta förnuftigt, då elimineras alla tankar, känslor, handlingar och gärningar i det nuvarande livet, i en sådan utsträckning, att dessa uppfylles i sann mening av medvetandets evolution och enligt de skapelse-naturliga lagarna och buden. Men om människan inte gör det, och om han inte begrunder döden, kommer han att skapa stora nackdelar för tiden i sitt liv och i avseende av sin sista timme, för om han förtränger döden av rädsla och skygghet eller av någon annan anledning för sina tankar och känslor, då kommer han att drabbas av stora nackdelar med hänsyn till att inte kunna utveckla en verklig benägenhet för det andliga området. Och om medvetenheten om döden saknas, då finns det också en brist på respekt, värdighet och vördnad för livet, och därför är tankar och känslor om dessa höga värden helt likgiltiga och ineffektiva, eftersom hela världen av tankar och känslor är främst inriktade för att hantera de materiella sakerna i livet. Otaliga människor tillhör en religiös, sekteristisk eller falsk filosofisk tro, har gjort löften och säger ofta sina böner flera gånger om dagen, som vanligtvis bara passerar tanke- och känslolöst. Men de utövar inte meditation om döden och har därför ingen medvetenhet om döden och lider av rädsla och skygghet för det oundvikliga, att gå bort. Av denna anledning betar sig de troende av detta slag skräckinjagande och skygga gentemot döden som alla andra människor, och flappar ur när de är angripna av ovanliga saker eller när kriser uppstår som är skadliga för dem. I sådana situationer blir de rastlösa, befallda av rädsla för sina liv, blir ovanligt arga och avundsjuka på andra som har lärt sig en medvetenhet om död, utan rädsla och utan skygghet, och som kan hantera det hela obesvärat. Således är det så med människor tro på att om allt är bra, i ordning och likt fåfängt solsken, då är de troende nöjda, fulla av glädje och hopp, men när deras tro krävs och testas av en kris, etc., då misslyckas människan och hans sanna natur av okunnighetens, dess tvivel och osäkerhet, liksom rädsla och hopplöshet bringas i dager. Och detta är en sanning som bevisas varje dag av otaliga människor av tro på religion, sekt och falsk filosofi. Faktum är nämligen att i regel betyder det materiella livets frågor mycket mer för dem än att lära sig och lyda skapelse-naturliga lagar och bud, som driver till att all rädsla och skygghet för döden är förbjuden, och därmed blir en, insikt och kunskap samt en medvetenhet om döden bearbetad. Men många troende är besatta av materiell rikedom, deras rykte och status, och förmågan att springa efter all tänkbar njutning och lyx. De drar sig inte heller för att uttala onda ord, sätta lögner och förtal till världen och begå onda handlingar och gärningar, och sedan sona enligt deras tro, genom att donera kläder, skor, mat, konsumtionsvaror och finansiella bidrag till människor i nöd, vilket lugnar deras dåliga samveten. Men de bryr sig inte om döden av sin egen person av rädsla och skygghet, följaktligen kan de inte bygga upp en medvetenhet om döden och inte heller vetskapen att det efter dödens liv, framträder ett nytt materiellt liv från detta, ett nytt medvetande med ett nytt medvetande med en ny personlighet. Det är ett faktum att en person som inte mediterar om döden och inte tänker och inte bryr sig om något på detta sätt är naturligtvis inte intresserad av livet enligt lagar och bud av det skapelse-naturliga men heller inte av livet efter dödslivet, när en ny människa föds till existens med ett nytt medvetande och en ny personlighet. Sådana människor har liten eller ingen respekt för de skapelse-naturliga lagarna och buden samt för alla skapelse-andliga värden, för de föredrar att hellre låtas luras i sin värld av tankar och känslor genom troaktiga floskler, förvillelse, virrvarr och osanningar. Följaktligen är de en källa av olycka, smärta, kärlekslöshet, ofred, glädjelöshet och brist på frihet, illvilja, oärlighet, hat, svartsjuka, fredlöshet och hämnd, samt ovärdighet, vedergällning, lögner och disharmoni. etc., för sig själva och för andra.

Om människor inte bryr sig om sitt döende och döden, eftersom de helt enkelt inte vill ta itu med det och därför helt enkelt förvisar och glömmer det hela ur tanke- och känslövrden, då vänder de främst och oundvikligen all sin uppmärksamhet till det materiella, deras ägodelar och tillhörigheter, deras rikedom och välstånd, och nöje, etc.

Men detta leder till att människor vare sig kan bygga och ta emot medkänsla för sig själva eller för sina medmänniskor, inte heller kan de leva tillsammans i verklig kärlek, värdighet, frihet och harmoni, liksom i fred med varandra. Det är dessa otaliga människor som står helt likgiltiga, apatiska, tröga, ointresserade, trubbiga och bekymmerslösa gentemot alla världshändelser av ondska, elakhet, krig, terror, svartsjuka, hat av alla slag, liksom till det destruktiva och mordiska. Hela deras reaktion består oftast i att ge några ord av skenbar beklagan och för att lugna sina samveten genom att skänka pengar och donationer av varor, för att uppfylla sitt ansvar. Deras främsta angelägenhet är alltid bara deras egen nytta och vinst, deras rena personliga välbefinnande, deras behov av pengar, lyxvaror, nöje, mat, kläder och lyxigt boende, etc., medan det sanna människovärdet, mänskligheten och hjälpsamheten, samt allmän vördnad för medmänniskorna sjunker i den djupaste avgrunden av likgiltighet. Och det är också alla dessa människor som inte tvekar att sätta sig i förgrunden med sitt sken av godhet och att hota, skada och lura andra när de har möjlighet att göra det, eller om de bara anser det nödvändigt. De karakteristiska dragen framträder hos dem och de betraktar sina tankar, känslor, handlingar och gärningar som värdefulla, och sig själva som extremt kapabla, rediga, livsbejakande och briljanta människor. Alla dessa ovärdigheter vittnar dock sanningsenligt som bevis på att deras vidsynhet är mycket kort och ett tecken på att de inte är tillräckligt stora mentalt och därmed också när det gäller inställning och karaktär för att kunna tänka över effektiviteten och sanningen av livet och döden. De är inte vidsynta nog att titta på liv och död från alla nödvändiga perspektiv och att utöva meditation om både livet och om döden. Därför kan de inte förstå och inte acceptera att livet inte är över med döende och död, utan att efter dödens liv på andra sidan i det totala medvetenhetsblocket ligger det fortfarande många nya liv med ett ständigt nytt medvetande och en ny personlighet framför dem. Dessa nya liv är och förblir dolda för människor i sin nuvarande tillvaro, och de kan heller inte göra någon tydlig föreställning över dem, men de är ändå verklighet och härrör från återfödelsen av andeformen, tillsammans med födelsen av ett nytt medvetande och dess nya personlighet. Men för att förstå detta är det nödvändigt att i detalj studera "läran om sanningens, läran om anden, läran om livet" eller befatta sig med andeläran och att lära sig utöva meditation om döden och andra värdefulla former av meditation under hela livet. Endast de resulterande formerna av erkännande och erfarenhet likväl kunskap och visdom leder till förståelse för alla de saker som härstammar från de skapelse-naturliga lagarna och buden som bidrar till att en korrekt livsföring och ta sig an döden med värdighet och acceptera detta i insikt av att han är en mellanstation från ett nuvarande liv till ett annat och nytt liv. När människan betraktar obeständigheten av sina liv och därmed oundvikligen också döden, oavsett om det är helt enkelt tanke- eller känslomässigt eller om det är en meditation, då börjar vissa platser i medvetandet automatiskt intressera sig för de medvetenhetsmässiga och andliga områdena, vägarna och målen. Hos vissa människor väcks intresset även när de står framför kroppen av en älskad eller annan person och han blir eftertänksam. Det hjälper vissa att man börjar ta itu med döden och lär sig vad det sannerligen betyder. Således, kan lusten uppstå att förstå förgänglighet genom sådana omständigheter, och att följaktligen vända sig till meditation om döden. Detta är ytterst viktigt eftersom det avleder uppmärksamheten från alla flyktiga eller övergående tankar, känslor och saker av materiell form och meningslösa aktiviteter.

Det är därför viktigt att sträva efter att utveckla en djup visshet om att den nuvarande materiella kroppen och medvetandeblocket hos var och en har mycket stor potential som måste användas förnuftigt och som inte bör slösas bort på något sätt. Tiden bör heller inte spela någon roll i dess användning, utan man bör förstå att varje sekund är mycket värdefull när det gäller att utnyttja potentialen. Men om bara det väsentliga dras ut ur potentialerna, då är allt bara bortkastad och orsakar en sådan effekt i medvetandet, som om farligt gift matas till det. Så de fysiska och medvetna potentialerna måste utnyttjas på ett sådant sätt att de producerar de bästa värdena och förståelsen och acceptansen av dem. Men för att allt detta ska vara möjligt måste världsliga vara så distanserat att det inte finns någon sorg när något material går förlorat: men ånger bör kännas tvärtom när meditation om död och tankar och känslor försummas och därmed mycket värdefulla stunder av livet är bortkastade.

Billy
Semjase-Silver-Star-Center,
13. januari 2012, kl.16.43

***

Meditation über den Tod ist wichtig

Über den Tod zu meditieren resp. Todesmeditation zu üben ist von enormer Bedeutung, um ihn einerseits zu verstehen und ihn zu akzeptieren, wenn er unausweichlich herantritt und sein Recht fordert, andererseits ist die Meditation über den Tod auch wichtig in bezug darauf, was nach dem Todesleben kommt, wenn durch die Reinkarnation der Geistform ein neues Bewusstsein mit einer neuen Persönlichkeit in ein neues aktuelles Leben inkarniert. Für dieses neue Leben ist die meditative Übung über den Tod im letzten Leben darum wichtig, weil sich die Erfahrungs- und Wissensimpulse um das Erlernte in der Speicherbank des Gesamtbewusstseinblocks ablagern und diese dann als Essenz ins Unterbewusstsein des neuen Bewusstseinsblocks und der neuen Persönlichkeit übertragen werden. Es ist jedoch wirklich stets nur die Essenz des Erfahrenen, Erlebten und des impulsartig gespeicherten Wissens, so eben auch in bezug auf den Tod, doch hat diese Essenz im neuen Leben die Fähigkeit, sich ahnungsmässig im Bewusstsein bemerkbar zu machen.

Dadurch stösst das neue Bewusstsein mit seiner neuen Persönlichkeit wieder auf das im früheren Leben erlangte Wissen um die Bedeutung und das Verstehen des Todes, wodurch einerseits diesbezüglich dringlich eine Weiterentwicklung erfolgt, und andererseits alles viel leichter zu bewältigen ist. Dadurch bilden sich im Menschen wie durch eine Beschwingtheit die Werte des Friedens, der Freude, des Glückseligseins und der Harmonie, weil sich ein Befreitsein von Angst und Scheu vor dem Tod ausbreitet. Vielfach wird nebst der Angst und der Scheu vor dem Tod die Praxis des Nachdenkens über den Tod durch die Neigung dessen behindert, dass gedacht wird, das Leben dauere lange und es sei stets genügend Zeit, um erst dann über alles nachzudenken, wenn das höhere Alter gekommen sei. Das aber ist grundfalsch, denn wenn in dieser Weise gedacht wird, dann entsteht automatisch und naturmässig eine Verwicklung mit weltlichen Dingen, denen sich der Mensch unweigerlich zuwendet, wenn er sich durch materielle Verblendungen seiner bewusstmässigen Entwicklung entfremdet. Dadurch verfällt er in der einen oder andern Art dem Materialismus, häuft sich Besitz und Reichtum an und vergisst, dass er sein Bewusstsein evolutionieren und sich Wissen und Weisheit ansammeln muss, um dadurch der Liebe, dem Frieden, der Freiheit und Harmonie zugetan zu sein. Ein Mensch, der nur dem Materiellen lebt und seine Bewusstseinsentwicklung verkümmern lässt, findet auch nicht den Weg, sich um das wahre Wohl seines Lebens zu bemühen, noch kann er um seinen Tod besorgt sein. Und wenn das so ist, können dafür auch keinerlei Vorbereitungen getroffen werden, um für alle Eventualitäten des Lebens und für den Tod gerüstet zu sein, alles zu verstehen und zu akzeptieren. Wenn jedoch über den Tod, wie natürlich auch über das Leben, meditiert wird, dann hat das zur Folge, dass all die Dinge des Daseins in bezug auf Geld, Reichtum und Macht, Besitz und Habe sowie Status, Beruf, Image und Ruhm usw. nicht zu einer Besessenheit und Gier führen, sondern zur Bescheidenheit und zu allen Tugenden. Also bedeutet das Meditieren über den Tod, dass damit auch das Gerechtworden gegenüber den Erfordernissen des Lebens verbunden ist, und zwar, weil beide Faktoren, eben Leben und Tod, untrennbar miteinander verbunden sind. Durch die Verarbeitung und das Verstehen dieser Dinge wird auch eine grosse Energie entwickelt, aus der eine weitgreifende Kraft hervorgeht, durch die das Leben gestaltet und bewältigt werden kann und die im Menschen Liebe, Frieden, Freiheit, Harmonie und Freude sowie Glückseligkeit schafft, was dann alles auch nach aussen getragen wird. Und nicht genug damit, denn alles so Erschaffene lagert sich impulsartig in der Speicherbank des jenseitigen geistbedingten Gesamtbewusstseinblocks ab.

Aus diesem heraus entsteht im Todesleben ein neues Bewusstsein mit einer neuen Persönlichkeit, wobei die Essenz des Gespeicherten im neuen Unterbewusstsein eingegeben resp. <programmiert> wird, um – nach der neuen Geburt zusammen mit der Reinkarnation der Geistform – im neuen Menschen wirksam zu werden.

Für jeden Menschen ist es wichtig und auch sehr hilfreich zu wissen, dass jede gute Meditation über den Tod in bezug auf dessen Verstehen und Akzeptieren grosse Vorteile, jedoch gegenteilig das Nichtbeschäftigen mit ihm grosse Nachteile bringt. Jede gute Todesmeditation inspiriert und führt zu erhellenden und erkennenden Gedanken, die das Verstehen und Akzeptieren in bezug darauf fördern und inneren Frieden und Ruhe schaffen, wodurch jede Angst und Scheu vor dem unvermeidlichen Weggehen aus dem Leben aus der Gedanken- und Gefühlswelt weichen und dahinschwinden. Sich meditativ mit dem Tod zu beschäftigen bedeutet, sich intensiv bewusstseins- und gefühlsmässig mit ihm auseinanderzusetzen, ihn zu analysieren, zu verstehen und ihn als einen Faktor für ein neues Leben mit einem neuen Bewusstsein und einer neuen Persönlichkeit zu wertschätzen. Jede gute Meditation über den Tod öffnet dem Menschen die Sinne in bezug auf das Bewusstwerden der diesbezüglichen effectiven Wahrheit, die auch klar und unmissverständlich aufweist, dass jeder Mensch früher oder später die materielle Welt verlassen muss. Es wird durch eine diesbezügliche Meditation daraus aber auch klar und bewusst verständlich, dass sich der Mensch bereits im aktuellen Leben eingehend mit dem Tod und seiner Notwendigkeit befassen und sich bereits in diesem darum kümmern muss, inwieweit in bezug auf Wissen, Weisheit, Liebe, Frieden, Freiheit und Harmonie sowie Tugenden usw. das Bewusstsein mit seiner neuen Persönlichkeit im nächsten Leben entwickelt sein soll. Wird sich der Mensch dies durch seine Todesmeditation sowie durch das Lernen und Verstehen bewusst, dann hilft ihm diese Bewusstheit im gegenwärtig aktuellen Leben, sich erst recht und vermehrt dem Ganzen meditativ und gedanklich-gefühlsmässig zuzuwenden. Eine diesbezügliche Meditation und Gedanken-Gefühlstätigkeit ist aber auch sehr wirkungsvoll in der Hinsicht, dass sich die Bedürfnisse des Bewusstseins erweitern und nach mehr Wissen und Weisheit verlangen, und zwar auch in bezug auf die Geistesbelange und die schöpferisch-natürlichen Gesetze und Gebote. Folglich wird alles auch darauf ausgedehnt und ständig weiter fortgesetzt.

Natürlich treten bei allen Bemühungen jeder Art und Weise, die der Mensch auf sich nimmt, irgendwelche Probleme und Schwierigkeiten auf, aber diese müssen logischerweise durchwegs bewältigt werden. Doch auch diesbezüglich kann die Meditation über den Tod sehr hilfreich sein, und zwar besonders dann, wenn harte Dinge überstanden werden müssen, die durch irgendwelche Umstände in Erscheinung treten. Und diese Tatsache des Hilfreichseins der Todesmeditation wirkt weiter auch als Ermunterung und Impuls darauf, dass diese Meditationsform letztendlich zu einem klaren Verstehen und Akzeptieren des unvermeidlichen Wechsels vom Leben in das Todesleben und von diesem wieder in ein neues aktuelles Leben eines neuen Bewusstseins mit einer neuen Persönlichkeit führt.

In allen Phasen des aktuellen Daseins ist für den Menschen die Todesbewusstheit von grosser Bedeutung, denn durch sie wird ihm klar und verständlich, wie wertvoll das Leben an und für sich und allgemein überhaupt ist, folglich er es nach bestem Können und Vermögen schützt. Und daraus ergibt sich, dass keine Bemühungen stattfinden, sich bewusst unnötigerweise irgendwelchen lebensgefährlichen Betätigungen hinzugeben, wie z.B. irren Extremsportarten aller Art, die nur um eines Adrenalinschubes wegen betrieben werden und bei denen jederzeit durch einen unberechenbaren Unfall der Tod eintreten kann. Das Todesbewusstsein durch eine Meditation über den Tod zu erlangen, ist für den Menschen also von grosser Bedeutung und auch für die Führung eines korrekten Lebens gemäss den schöpferisch-natürlichen Gesetzen und Geboten unentbehrlich. Menschen, die sich lernend der Geisteslehre hingeben, der «Lehre der Wahrheit, Lehre des Geistes, Lehre des Lebens», kümmern sich nicht nur um die Angelegenheiten des Lebens, sondern auch um den Tod und auch darum, was nach dem Todesleben in einem neuen materiell-aktuellen Leben eines neuen Bewusstseins und dessen neuer Persönlichkeit sein wird.

Wird darüber vernünftig nachgedacht, dann werden alle von Irrungen und Täuschungen befangene Gedanken, Gefühle, Handlungen und Taten im aktuellen Leben soweit beseitigt, dass dieses im wahren Sinn der Bewusstseinsentwicklung und gemäss den schöpferisch-natürlichen Gesetzen und Geboten erfüllt werden kann. Tut der Mensch jedoch nicht demgemäss, und besinnt er sich auch nicht auf den Tod, dann schafft er sich Zeit seines Lebens und in bezug auf seine letzte Stunde grosse Nachteile, denn wenn er den Tod aus Angst und Scheu oder aus irgendwelchen anderen Gründen aus seinen Gedanken und Gefühlen verdrängt, dann kann er auch keine wirkliche Neigung hinsichtlich der Geistesbelange entwickeln. Und wenn das Todesbewusstsein fehlt, dann fehlen auch die Achtung, Würde und die Ehrfurcht sowie der Respekt vor dem Leben, folglich Gedanken und Gefühle bezüglich dieser hohen Werte völlig lasch und wirkungslos sind, weil des Menschen ganze Gedanken und Gefühlswelt überwiegend nur darauf ausgerichtet ist, sich mit den materiellen Dingen des Lebens zu beschäftigen. Unzählbare Menschen gehören einem religiösen, sektiererischen oder falschphilosophischen Glauben an, haben Gelübde getan und sprechen täglich oft mehrmals ihre Gebete, die in der Regel nur gedanken- und gefühlslos heruntergeleiert werden. Sie üben jedoch keine Meditation über den Tod und haben folglich auch kein Todesbewusstsein und leiden unter Angst und Scheu vor dem unvermeidlichen Dahingehen ins Todesleben. Aus diesem Grunde verhalten sich die Gläubigen der genannten Art angstvoll und scheu gegenüber dem Tod wie alle anderen Menschen und flippen aus, wenn sie von ungewöhnlichen Dingen befallen werden oder wenn Krisen in Erscheinung treten, die ihnen zum Nachteil gereichen. In solchen Situationen werden sie unruhig, von Angst um ihr Leben befallen, werden ungewöhnlich stark wütend und auf andere eifersüchtig, die ein Todesbewusstsein erlernt haben, ohne Angst und ohne Scheu sind und daraus unbeschwert mit dem Ganzen umgehen können. So ist es mit dem Glauben der Menschen derart, dass wenn alles gut, in Ordnung und eitel Sonnenschein ist, dann sind die Gläubigen zufrieden, voller Frohsein und Hoffnung, doch wenn ihr Glaube durch eine Krise usw. gefordert und erprobt wird, dann versagt er im Menschen und seine wahre Natur der Unwissenheit, seiner Zweifel und Ungewissheit sowie der Angst und Hoffnungslosigkeit kommt zum Vorschein. Und dies ist eine Wahrheit, die sich tagtäglich bei unzählbaren religions-, sekten- und falschphilosophie-gläubigen Menschen beweist. Tatsache ist nämlich, dass ihnen allen in der Regel die Angelegenheiten des materiellen Lebens sehr viel mehr bedeuten als das Erlernen und Befolgen der schöpferisch-natürlichen Gesetze und Gebote, die drängen, dass alle Angst und Scheu vor dem Tod nichtig sei und deshalb eine Erkenntnis und Wissen sowie ein Todesbewusstsein erarbeitet werden sollen. Doch sehr viele Gläubige sind besessen von materiellem Reichtum, von ihrem Ruf und Status sowie davon, dass sie jedem erdenklichen Vergnügen und Luxus nachlaufen können. Dabei schrecken sie auch nicht davor zurück, böse Worte auszusprechen, Lügen und Verleumdungen in die Welt zu setzen und schlechte Handlungen und Taten zu begehen, um dann gemäss ihrem Glauben alles derart zu sühnen, indem sie für in Not geratene andere Menschen Kleider, Schuhe, Lebensmittel, Gebrauchsgegenstände und Geldbeträge «spenden» und damit ihr schlechtes Gewissen beruhigen. Um den Tod für die eigene Person kümmern sie sich aus Angst und Scheu jedoch nicht, folglich sie sich auch keine Todesbewusstheit aufbauen können, wie auch nicht das Wissen darum, dass nach dem Todesleben aus diesem ein neues materielles Leben, ein neues Bewusstsein mit einer neuen Persönlichkeit hervorgeht. Es ist Tatsache, dass ein Mensch, der nicht über den Tod meditiert und auch sonst nicht über ihn nachdenkt und sich nicht um irgend etwas in dieser Weise kümmert, sich naturgemäss auch nicht für das Leben gemäss den schöpferisch-natürlichen Gesetzen und Geboten interessiert, wie auch nicht für das Leben nach dem Todesleben, wenn ein neuer Mensch mit einem neuen Bewusstsein und mit einer neuen Persönlichkeit ins Dasein geboren wird. Solche Menschen haben nur wenig oder überhaupt keine Achtung vor den schöpferisch-natürlichen Gesetzen und Geboten sowie vor allen schöpferisch-geistigen Werten, denn sie lassen sich lieber in ihrer Gedanken- und Gefühlswelt durch glaubensmässige Floskeln, Irrungen, Wirrungen und Unwahrheiten täuschen.

Folgedem sind sie eine Quelle des Unheils, des Schmerzes, der Lieblosigkeit, des Unfriedens, der Freudlosigkeit und Unfreiheit, der Bosheit, Unehrenhaftigkeit, des Hasses, der Eifersucht, Friedlosigkeit und Rache sowie der Würdelosigkeit, Vergeltung, Lüge und Disharmonie usw., und zwar für sich selbst sowie für die Mitmenschen. Kümmern sich die Menschen nicht um ihr Sterben und den Tod, weil sie sich damit einfach nicht befassen wollen und darum das Ganze einfach aus der Gedanken- und Gefühlswelt verbannen und vergessen, dann wenden sie hauptsächlich und zwangsläufig ihre ganze Aufmerksamkeit dem Materiellen zu, ihrem Besitz und Hab und Gut, ihrem Reichtum und Wohlstand sowie dem Vergnügen usw.

Das aber führt dazu, dass die Menschen weder für sich selbst noch für die Mitmenschen ein Mitgefühl aufbauen und erhalten, noch in wirklicher Liebe, Würde, Freiheit und Harmonie sowie in Frieden miteinander leben können. Ihre wichtigsten Anliegen sind stets nur ihr eigener Nutzen und Profit, ihr rein persönliches Wohlergehen, ihr Bedarf an Geld, Luxusgütern, Vergnügen, Nahrung, Kleidung und luxuriöses Wohnen usw., während das wahre Menschsein, die Menschlichkeit und Hilfsbereitschaft sowie allgemein die Ehrwürdigung für die Mitmenschen im tiefsten Abgrund der Gleichgültigkeit versinkt. Diese unzähligen Menschen sind es, die all dem gegenüber, was das Weltgeschehen an Bösem, Üblem, Kriegen, Terror, Eifersucht, Hass aller Art sowie an Zerstörerischem und Mörderischem bringt, völlig teilnahmslos, apathisch, träge, desinteressiert, stumpf und unbekümmert gegenüber stehen. Ihre ganze Reaktion besteht in der Regel nur darin, einige Worte eines scheinbaren Bedauerns von sich zu geben und, um ihr Gewissen zu beruhigen, Geld- und Warenspenden zu machen, womit dann die Verantwortung erfüllt ist. Und all diese Menschen sind es auch, die nicht zögern, sich mit ihrer Scheingüte in den Vordergrund zu stellen und andere zu bedrohen, zu harmen und zu täuschen, wenn sich ihnen dafür die Gelegenheit bietet oder wenn sie es einfach für notwendig erachten. Auch treten bei ihnen die charakteristischen Merkmale dessen in Erscheinung, dass sie ihre diesbezüglichen Gedanken, Gefühle, Handlungen und Taten als wertvoll sowie sich selbst als äusserst fähige, tüchtige, lebensbejahende und brillante Menschen betrachten. All diese Unwertigkeiten zeugen wahrheitlich jedoch davon, dass ihr Weitblick sehr gering und ein Zeichen dafür ist, dass sie mental und damit auch gesinnungsmässig und charakterlich nicht gross genug sind, um über die Effektivität und Wahrheit des Lebens und des Todes nachzudenken. Sie sind nicht weit- blickend genug, das Leben und den Tod aus allen notwendigen Perspektiven zu betrachten und sich sowohl in einer Meditation über das Leben wie auch in einer Meditation über den Tod zu üben. Deshalb können sie auch nicht verstehen und nicht akzeptieren, dass das Leben mit dem Sterben und Tod nicht zu Ende ist, sondern dass nach dem Todesleben im jenseitigen Gesamtbewusstseinblock noch viele neue Leben mit stets einem neuen Bewusstsein und einer neuen Persönlichkeit bevorstehen.

Diese neuen Leben sind und bleiben den Menschen im aktuellen Dasein zwar verborgen, und sie können sich darüber auch keinerlei klare Vorstellungen machen, doch trotzdem sind sie Wirklichkeit und entstehen durch die Wiedergeburt der Geistform, zusammen mit der Geburt eines neuen Bewusstseins und dessen neuer Persönlichkeit. Doch um dies zu verstehen ist es notwendig, sich eingehend mit der «Lehre der Wahrheit, Lehre des Geistes, Lehre des Lebens» resp. mit der Geisteslehre zu befassen und die Meditation über den Tod sowie andere wertvolle Meditationsformen zu erlernen und zeitlebens zu üben. Nur die daraus entstehenden Formen des Erkennens und Erlebens sowie des Wissens und der Weisheit führen zum Verstehen aller jener Dinge, die aus den schöpferisch-natürlichen Gesetzen und Geboten hervorgehen und die dazu beitragen, dass das Leben richtig geführt und dem Tod mit Würde entgegengetreten und er in Erkenntnis dessen angenommen wird, dass er eine unumgängliche Zwischenstation von einem aktuellen Leben zu einem andern und neuen Leben ist.

Wenn der Mensch die Unbeständigkeit seines Lebens und damit zwangsläufig auch den Tod betrachtet, sei es einfach gedanklich-gefühlsmässig oder sei es durch Meditation, dann beginnen sich bestimmte Regionen des Bewusstseins automatisch für alle bewusstseinsmässigen und geistigen Belange, Wege und Ziele zu interessieren. Bei manchem Menschen wird das Interesse dafür auch dann geweckt, wenn er vor dem Leichnam eines geliebten oder sonstigen Menschen steht und er nachdenklich wird. Manchem hilft das dann, dass er sich mit dem Tod auseinanderzusetzen beginnt und lernt, was er wahrheitlich bedeutet. Also kann durch solcherlei Umstände im einen oder andern der Drang zum Verstehen der Vergänglichkeit aufkommen, folglich ein Zuwenden zur Meditation über den Tod erfolgt. Dies ist äusserst wichtig, weil durch sie die Aufmerksamkeit von all den flüchtigen resp. vergänglichen Gedanken, Gefühlen und Dingen materieller Form und sinnlosen Tätigkeiten abgezogen wird. Darum ist es wichtig, sich darum zu bemühen, eine tiefgreifende Gewissheit in bezug darauf zu entwickeln, dass der gegenwärtig eigene materielle Körper und der Bewusstseinsblock je sehr grosse Potentiale haben, die vernünftig genutzt werden müssen und wovon in keiner Weise etwas vergeudet werden soll. Auch sollte bei deren Gebrauch die Zeit keine Rolle spielen, sondern verstanden werden, dass jede Sekunde in bezug auf die Nutzung der Potentiale äusserst wertvoll ist. Wenn dabei aber nur das Wesentliche aus den Potentialen herausgezogen wird, dann wird alles nur vergeudet und ruft im Bewusstsein einen derartigen Effekt hervor, als ob ihm gefährliches Gift zugeführt würde. Also müssen die körperlichen und bewusstseinsmässigen Potentiale derart in bester Weise genutzt werden, dass sie die besten Werte sowie das Verstehen und Akzeptieren derselben hervorbringen. Damit all dies aber werden kann, muss vom Weltlichen derart Abstand genommen werden, dass keine Traurigkeit aufkommt, wenn etwas Materielles verlustig geht; ganz gegenteilig sollte aber Reue empfunden werden, wenn die Meditation über den Tod sowie die Gedanken und Gefühle darum vernachlässigt und dadurch sehr wertvolle Augenblicke des Lebens vergeudet werden.

Billy
Semjase-Silver-Star-Center,
13. Januar 2012, 16.43 h